

ΛΥΡΙΚΟΝ: "ΤΟ ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ,, ΑΝΔΡΕΑΔΗ: "Η ΚΑ ΔΕΝ ΜΕ ΜΕΛΕΙ,,

Κριτικό σημείωμα τοῦ κ. ΒΑΣΟΥ ΣΑΜΠΑ

Τὸ ξεσκόνισμα τῶν θεατρικῶν ραφιῶν συνεχίζεται. Δύο ἀκόμη παληὴ ἔργα γιὰ τὰ ἄγκαίνια καὶ τῆς νέας, τῆς καλοκαιρινῆς, περιόδου. Καὶ τὰ δύο παρμένα ἀπό τὸ πλούσιο σὲ πνεῦμα καὶ σκηνική τέχνη γαλλικὸ ρεπερτόριο. Διαφορετικά σὲ σχολή, γνώρισαν ὥστόσσο τοὺς ίδιους θριάμβους στὸν καιρό τους καὶ τὸ παρελθόν τους. Αὐτὸς ἔκαμε τοὺς δυό ἀθηναῖκοὺς θιάσους ποὺ τὰ ἀνέδασαν, νὰ τὰ πάρουν ἀπό τὴν ἡσυχία τους καὶ ν' ἀρχίσουν μ' αὐτὰ τὴν σαιζόν τοῦ διπαίθρου. "Εκαμαν καλά, ἔκαμαν ἀσχημα; Αὐτὸς τὸ ξέρουν τὰ ταμεῖα τους καὶ τὸ κοινὸ ποὺ γεμίζει κάθε μέρα τὰ δύο θέατρα. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ δείχνουν νὰ είνε πολὺ ἴκανοποιημένα, σὲ τρόπο ποὺ στήνει κριτικὴ νὰ μὴ μάνη παρὰ ἡ αἰώνια—κατὰ τοὺς θεατρικοὺς ἐπιχειρηματίες—γκρίνια της, τὸ μεγαλεῖτερο, δλοένα, παράπονό της, τόσο γιὰ τὴ μετριότητα τῆς ἔγχωρίας παραγωγῆς, δσο καὶ γιὰ τὴν ἀνεύ δρων παράδοση τοῦ θεατρικού μενοῦ κοινοῦ μας στὴ συμβατικότητα τῆς ἐποχῆς. Είνε τῆς μόδας, βλέπετε, οἱ συμβιβασμοὶ κι' ἀς μαίνεται ἔξω ἡ πιὸ ἀδιάλλακτη σύγκρουση συστημάτων καὶ ἀπόφεων γιὰ τὴ ζωὴ: πῶς πρέπει νανεῖ καὶ πῶς πρέπει νάναι μέσα σ' αὐτὴ οἱ ἀνθρωποι. "Ἄς είνε. "Ἐχουμε ἔνα πρώτης τάξιδες ἐμψυχο ὄλικό, τόσο στὸ σοβαρὸ δσο καὶ στὸ ἐλαφρὸ θέατρο, ἔχουμε καλλιτέχνες ποὺ θὰ τοὺς διεκδικοῦσαν, ἀν τοὺς ἔγνωριζαν, τὰ ἐνδιέδερα παλκοσένικα τοῦ κόσμου καὶ τοὺς ἀφήνουμε νὰ παραδέρνουν συχνὰ μέσα στὴν πιὸ κονισαλέα

θεατρικὴ ρουτίνα. Τὰ λέω αὐτὰ περιεσσότερο βέβαια, γιὰ τὸ «Τρελλοκόριτσο» καὶ λιγώτερο γιὰ τὸ ιλασσικὸ πιὰ ἔργο τοῦ Σαρντοῦ. Μπορεῖ δρόλος τῆς Κολέτ, στὸ πρώτο νὰ είνε δ.τι ἀκριβῶς χρειάζεται γιὰ τὴν μοναδικὴ μας, «ἐν ζενύ» τὴν χαριτωμένη καὶ δλόδροση. Κα Βάσω Μανωλίδου, καὶ δρόλος τοῦ Μωρίς τὸ ίδιο γιὰ τὴν λεπτότητα, τὴν κομψότητα θξλιγα, τῆς θμφανίσεως καὶ τοῦ παιξίματος ἐνὸς Γιώργου Παπᾶ, ἀλλὰ δὲν φτάνουν οἱ λόγοι αὐτοὶ γιὰ νὰ νεκραναστήσουν δ.τι θξπρεπε πιὰ γὰ ἔχη ἔχαστη τελειωτικά. "Οπωσδήποτε, τὸ «Τρελλοκόριτσο» ἀνεβάσθηκε καὶ παίχτης πολὺ καλὰ ἀπὸ τὸν θίασο τοῦ Δυρικοῦ μὲ βάσι τὸ περίφημο τρίγωνο: Μανωλίδου - Παπᾶς - Γιαννίδης. Επχωριστὰ θξπρεπε νὰ ἀναφερθοῦν δ.κ. "Απ. "Αβδης γιὰ τὴν διάπλαση τοῦ χαρακτηριστικωτάτου τύπου τοῦ Ούνουφρίου Πεγκουά καὶ ἡ λαμπρὴ καρατερίστα Κα "Ανθή Μηλιάδου, ώς "Αγλαΐα. Γέλασε πολὺ δ κόσμος καὶ μὲ τὸν Δαμασιώτη στὸν μπουφόνικο μᾶλλον ρόλο τοῦ ἀστυνομικοῦ.

* *

Γιὰ τὴν Κα Κατερίνα "Ανδρεάδη, θξχε νὰ πῇ κανεῖς ἔνα ἀπὸ τὰ τὰ δύο: ἢ δτι είνε μιὰ μεγάλη καλλιτέχνιες ἢ δτι έέρει νὰ διαλέγη τοὺς ρόλους της. "Αν παραδεχτοῦμε τὸ πρώτο, είμαστε μέσα καὶ ώς πρὸς τὸ δεύτερο. "Υπῆρξε

κυριολεκτικά μιὰ απουδαία «Κα-
δὲν μὲ μέλει», μολονότι στιγμές -
στιγμές χωρίς τὴν ἀπαιτουμένη
ζωηράδα, τὸ μπρέο, θᾶλεγα ποὺ
είνε συμφύές μὲ τὸν ἰδιότυπο ρόλο
τηγε. "Οπως καὶ νάναι δύως, ἄξια
δλο τὸ θαυμασμὸ τοῦ καινοῦ καὶ
τὴ θέρμη τῶν χειροκροτημάτων
του. 'Απέδωκε γεμάτο φυχή τὸν
μεγάλο αὐτὸ γυναικεῖο τύπο τῶν
Ναπολεόντειων χρόνων. Σκόρπισε
μὲ τὴν ἴδια μακετρία τὴν συγκίνη-
ση, δσο καὶ τὴν ἐλαρότητα. Δίπλα
της ὁ κ. 'Αποστολίδης, ἔνας λαμ-
πρός καὶ βαθειά ἐρωτευμένος πάν-
τα σύζυγος καὶ Στρατάρχης τῆς
Γαλλίας. Εύγενικώτατος, ἀφογος
γενικά δ κ. Χατζίσκος, ὡς κόμης
Νάπεργκ καὶ σαιξπήρειος στὴ θια-
γραφή τοῦ τύπου τοῦ διαβόητου
Φουσέ δ κ. Κωτσόπουλος. Στὸν κ.
Βεάκη, δόθηκε, θιερα ἀπὸ τόσον
καιρὸ ἢ εὐκαιρία νὰ μᾶς κάμη νὰ
τὸν ξαναθυμηθοῦμε καὶ νὰ τὸν ξα-
ναθυμάσουμε. Μολονότι δ ρόλος
τοῦ Μ. Ναπολέοντος, δὲν ἔφτανε
στὸ ἔργο τούλαχιστο, τοῦ Σαρντοῦ,
δλο τὸ δραματικό του ἀνάστημα.

Οἱ διάδεις Ποδηματᾶ καὶ Σμα-
ράγδα Στεφανίδου. ὡς ἀδελφές
τοῦ Μ. Ναπολέοντος πολὺ καλές, ἐ-
δίως στὴ δραματική σύγκρουση
τῆς γ' πράξης. "Η σκηνογραφίες,
ἄν εξαιρέση κανεὶς τὴν α' πράξη,
μάτριες, ἀτονεῖς καὶ ἡ δλη σκηνική
έμφάνιση μᾶλλον φτωχική. Δὲν
μποροῦσε π. χ. νὰ βρεθῇ ἔνα κα-
πως μεγαλείτερο τραπέζι γιὰ γρα-
φεῖο τοῦ αὐτοκράτορα καὶ μιὰ λάμ-
πα ποὺ νὰ μὴ θυμίζῃ πρόχειρη τρα-
πέζαρία παληοῦ καθηναλκοῦ νοικο-
κυριοῦ;

ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ